

Šik Zygi pravidelně navštěvoval a v místní taverně si dával výborný grilovaný sýr haloumi. Nikdy neseděl sám. Společnost mu dělal opálený vrásčitý rybář. Nicos Faidakos se sice narodil v hlavním městě Nikósii, ale celý život žil na jižním pobřeží ostrova. Když mu zemřela žena, pozůstalost mu vyřizoval mladý právník. Nebyl drahý, tak si ho Nicos mohl dovolit. Nakonec si od něho nevzal vůbec žádné peníze. Stačilo mu, že mu Nicos podepsal nějaké hloupé dokumenty. Prý nemusí nic dělat, a ještě si něco vydělá. Jeho soused mu o tom vyprávěl a už měl novou loď.

Nicos netušil, že mladý právník se zabývá hledáním právě takových lidí, jako byl on. Přes něj jeho jméno putovalo do jedné francouzské advokátní kanceláře, která prodávala tzv. ready-made společnosti po celém světě. Od ní jednu ze společností koupil brněnský politik a byznysmen Jaroslav Šik. Jistě, ne na své jméno, firmu oficiálně koupila jiná firma.

Tak se Šik seznámil se starým rybářem. Koupil ho i s firmou. Nicos vždycky ochotně podepsal dokumenty k převodům peněz z Kypru tam, kam bylo třeba. Například na Panenské ostrovy. Nevěděl ani, co podepisuje, anglicky se sotva domluvil. Ale i kdyby uměl lépe, neptal by se. Stačilo mu těch tisíc eur měsíčně. To bylo víc, než vydělal taháním těžkých sítí do malého zrelého člunu. Plánoval si koupit jiný a pak se s tím podivným cizincem s pečlivě stříženým vousem rámučím ústa rozloučit. Vůbec netušil, že se stal jednatelem a ředitelem společnosti, která má desítky milionů eur na účtech a vlastní luxusní jachtu. Na papíře byl Nicos velmi bohatý muž.

Koncové neviditelné vlastníky Nicos neznal pro případ, že by se někdo neomalený moc ptal. Šik je znal. Byl jedním z nich. Existoval jediný dokument, který jejich vlastnictví dokazoval: jmenoval se formulář A a ležel pečlivě ukryt v bankovním sejfů jedné malé banky v hlavním městě Kypru Nikósii. Jeho kopii měl Šik jako pojistku ve svém bankovním trezoru.

Formulář A je pro banku. Pouze pro ni. Dokládá tzv. beneficianta, tedy skutečného vlastníka, toho, kdo má z firmy zisk. Strukturu zahraničních firem, přes kterou vytékaly peníze ze zakázek v Česku, stavěl právě Šik. Peníze putovaly po celé Evropě, a než skončily na správných účtech, zastavily se na okamžik na Kypru ve firmách, kde jako ředitel seděl Nicos. Pak se rozprskly do menších částek, podle toho, kdo si zasloužil jaký podíl. Nikdo ale nevěděl, že při několika transakcích pologramotný Nicos odklonil menší částky na malou kyperskou firmu. Podcenili, že i rybář pochopí velikost částky na účtech a fakt, že je to právě on, kdo jimi může manipulovat. Všechny transakce byly v účetnictví pečlivě zaznamenány jako poradenská činnost.

Dokumenty, které Nicos podepisoval, se týkaly právě těchto transakcí. Peníze pak končily na účtu, který sice zase vlastnil Nicos, dispoziční právo k němu měl ale Šik. Pro úřady to vypadalo, že Nicos je bohatý a dobře placený muž. Šik měl vše promyšlené do nejmenšího detailu. Navíc měl Kypr rád, všechny transakce se kryly s jeho rodinnými dovolenými. Právě to se mu ale stalo osudným. Cestovní agent vytiskl přehled Šikových cest a předal je dál. Pro Šikovy společníky nebylo těžké porovnat cesty s bankovními příkazy.

